

תא (ת"א) 41845-09-24 פלונית נ' פרקליטות המדינה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"א 41845-09-24

לפני כבוד השופטת ארנה לוי

תובעת: פלונית

ע"י ב"כ עו"ד רוני אלוני סדובניק

נגד
נתבעים

1. פרקליטות המדינה

2. משטרת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עו"ד נועה יניב, פמת"א

3. עו"ד ינון יוסי היימן

ע"י ב"כ עו"ד בן בלוך

4. עו"ד ארז אלוש

ע"י ב"כ עו"ד עדי כרמלי

5. לשכת עורכי הדין בישראל - נמחקה

6. פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עדי כרמלי

החלטה

לפניי בקשת הנתבעות 1-2 (להלן גם: "המדינה"), הנתבע 3 והנתבע 4 (להלן גם: "עורכי הדין") למחוק התביעה כנגדם על הסף.

רקע

1. הרקע לתובענה הוא הליך פלילי שנוהל בבית המשפט המחוזי מרכז – לוד (תפ"ח-16221-08-20 ולהלן גם: "ההליך הפלילי") שהסתיים בהכרעת דין לאחר שמיעת ראיות בתאריך 15.2.2023. ההליך הפלילי נוהל כנגד הנתבע 6. הנתבעים 3-4 היו סנגוריו בהליך זה. התובעת, ילידת 1998, והנתבע 6, יליד 1990, הם בני דודים. במסגרת כתב האישום יוחסו לנתבע 6 ארבעה אישומים בגין עבירות מין שבצע בתובעת בין השנים 2008-2010. ייאמר כבר עתה כי התובעת התלוננה בפני הנתבעת 2 כי הנתבע 6 ביצע בה עבירות מין משנת 2002, מאז הייתה כבת 4 שנים לערך (והנתבע 6 כבן 12 שנים), ועד שנת 2010, בהיותה כבת 12 שנים לערך (והנתבע 6 כבן 20 שנים), אלא שבכתב האישום לא יוחסו לנתבע 6 עבירות שביצע בהיותו קטין מתחת לגיל 18. כמו כן, לא התבקש וממילא לא ניתן אישור היועמ"ש כפי שנדרש בעת העמדת אדם לדין בשל עבירה שביצע בהיותו קטין אם חלפה שנה מיום ביצועה.

2. בית המשפט במסגרת ההליך הפלילי החליט לזכות את הנתבע 6 מהעבירות שיוחסו לו וזאת מחמת הספק. בית המשפט הדגיש כי אין בהכרעה זו כדי להוות קביעה עובדתית כלשהי כי התובעת שיקרה והעלילה עלילת שווא על הנתבע 6 או כי העדיף את גרסתו על פני זו של המתלוננת. יתרה מזו, נקבע כי "בעדותה של המתלוננת ניכר אכן "גרעין האמת" לגבי עצם הפגיעה המינית, ואולם... ספק האם המעשים בוצעו בתקופה הרלוונטית כמיוחס לנאשם בכתב האישום". בית המשפט הסביר כי הנתבע 6 הואשם רק במעשים המיניים שבוצעו מיום 14.12.2008 ועד שנת 2010, החל מחודשיים לאחר שמלאו לו 18 וכי "לא הוצג אישור יועמ"ש הנדרש לצורך העמדה לדין של מי שביצע עבירות בהיותו קטין וחלפה שנה ממועד ביצועו, וממילא לא ניתן היה להרשיעו בכל עבירה שביצע בהיותו קטין, אף אם הוכח כי המעשים המיוחסים לו בוצעו בתקופה מוקדמת יותר על ציר הזמן. בהעדר אישור יועמ"ש כמתחייב, מקבל עיתוי ביצוע המעשים על ידי הנאשם מעמד בכורה, ואין מנוס משימת דגש רב על מידת הדיוק ואותנטיות זיכרונה של המתלוננת בכלל, ובדבר המועדים בהם בוצעו המעשים בפרט, וכפועל יוצא מכך גילו של הנאשם באותה העת... בסופו של יום, לא עלה בידי לקבוע כי התביעה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהתבסס על עדותה של המתלוננת בלבד, וזאת בעיקר בכל הנוגע לעיתוי ביצוע המעשים בתקופה הרלוונטית" (כל ההדגשות במקור, א.ל.).

3. בית המשפט קבע, אם כן, כי לא ניתן לקבוע ממצאים חד משמעיים בדבר עיתוי ביצוע המעשים, וכפועל יוצא מכך – בדבר גילו של הנתבע 6 בעת ביצוע המעשים ובדבר השאלה אם היה בגיר בעת ביצועם: "קם ספק בעיקר בדבר המועדים בהם בוצעו המעשים, וכפועל יוצא מכך באשר להיות הנאשם בגיר בעת ביצועם. בנסיבות אלה, לא עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם כמיוחס לו בכתב האישום, מעבר לספק סביר". בסיפה של פסק הדין ציין בית המשפט: "בשולי פסק הדין, אך לא בשולי החשיבות, אנו תקווה כי לאחר שקבענו כי אין המדובר בעלילה שבדתה המתלוננת – תתגייס המשפחה המורחבת כדי לאחות את הקרע ולאפשר למתלוננת לאזור כוחות ולשקם את חייה".

התביעה

4. במסגרת כתב התביעה טוענת התובעת לנזקי גוף בתחום הנפשי שנגרמו לה כתוצאה מהמעשים המיניים שביצע בה הנתבע 6 לאורך השנים וכן כתוצאה מהתנהלות המשטרה, הפרקליטות והסנגורים במסגרת ההליך הפלילי. התובעת טוענת כי הנתבעים ביחד ולחוד חבים כלפיה בנזיקין בגין מעשיהם ומחדליהם ועליהם לפצותה בגין נזקיה.

5. עילת התביעה נגד המדינה מתבססת על הטענה שלא הוגשה בקשה לקבלת אישור היועמ"ש טרם הגשת כתב האישום כנדרש בסעיף 14 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א – 1971. אי קבלת האישור הביאה לכך שכתב האישום לא כלל את כל העבירות שביצע הנתבע 6 נגד התובעת ולא נכללו בו עבירות שביצע בהיותו מתחת לגיל 18, זאת למרות שהתובעת כללה בתלונתה לנתבעת 2 עבירות שביצע עוד משנת 2002, מאז היה הנתבע 6 כבן 12 ובגיל האחריות הפלילית. כמו כן נטען לכשלים ולמחדלים רבים בפעילות המשטרה והפרקליטות ובהם: ניהול כושל ולא תקין של העימות מול הנתבע 6; חקירת התובעת מספר פעמים על ידי חוקרים שונים תוך דרישה שתשחזר פעם אחר פעם את הפגיעות המיניות, לרבות דרישה שתדייק בציוור איבר מינו של הנתבע 6; היעלמות הקלטות שנמסרו על ידי התובעת למשטרה ונזק ראייתי מהותי שנגרם בשל כשלי המשטרה; העדר עדכון של התובעת בדבר זכויותיה כנפגעת עבירה ואי מילוי זכויותיה; אי הצגה בפניה של כתב האישום לצורך אימות עובדות ונתונים; אי מינוי פרקליט בכיר מלווה לאחר שהפרקליטה הבכירה האחראית התפטרה מהתיק במהלך ניהולו; אי זימון עדים רלוונטיים בשל שכחה, לרבות נפגעות אחרות; אי הצגת ראיות רלוונטיות; אי דיוק בכתב האישום בעניין מועדים ומקומות ההתרחשויות; התעלמות מראיות הזמה שהביאה התובעת; אי התנגדות לשאלות אסורות הנוגעות לעברה המיני של התובעת; אי התנגדות לקו הגנה פוגעני לפיו אביה של התובעת הוא שפגע בה מינית; אי התנגדות ומתן אפשרות לסנגורים לשאול שאלות על אודות איבר המין של אביה וצורתו והתעלמות מפניות התובעת כי סנגוריו של הנתבע 6 מטרידים אותה הן באופן ישיר (אפליקציית היכרויות) והן באופן עקיף (פנייה לחברה קרובה).

6. עילת התביעה נגד עורכי הדין מבוססת על הטענות שהתנהלו באופן לא ראוי; ניצלו את מעמדם כעורכי דין; הפרו את כללי האתיקה; הטרידו את התובעת כעדה; פגעו בכבודה ובכבוד בני משפחתה; הקניטו אותה לפני העימות עם הנתבע 6 והדריכו את הנתבע 6 לנהוג באגרסיביות במהלך העימות כדי להפסיקו; הפריעו במכוון במהלך מתן עדותם של העדים ועדות התובעת כדי להשפיע על עדותם; הטיחו עלבונות בפני התובעת ובפני משפחתה לפני הדיונים, במהלכם ולאחריהם וביצעו הפרעות שיטתיות בדיונים במטרה לשבש את ההליך המשפטי. עוד נטען כי עורכי הדין חשפו והעבירו העתק מסמכים רפואיים חסויים של התובעת שנמסרו להם לבני משפחתו של הנתבע 6 לעיני התובעת ובני משפחתה שנכחו במקום ובכך פגעו בפרטיותה. נוסף לכך, לגבי הנתבע 3 נטען כי הוא הדגיש בפני השופטים כי אשתו שופטת כדי להטות את דעתם ואת תוצאות ההליך המשפטי ולגבי הנתבע 4 נטען כי במהלך ניהול ההליך יצר קשר אסור עם התובעת באמצעות אפליקציית היכרויות ועשה "לייקים" לתמונותיה, זאת כאשר בחשבון המשתמש שלו תמונות מאולם בית המשפט עם הסנגור הראשי במשפט בו ייצגו את הנתבע 6.

7. לכתב התביעה צורפה חוות דעת רפואית בתחום הפסיכיאטרי בה נקבע כי נכותה של התובעת בתחום הנפשי עומדת על 50%, והיא נובעת מהפגיעה המינית בילדותה (30%), וכן מ"הפגיעה השנייה": התנהלות המשטרה בחקירות ובעימות (10%) והתנהלות הפרקליטות והסנגורים במהלך ניהול המשפט (10%).

8. להשלמת התמונה יוער כי הנתבע 6 הגיש תביעה שכנגד נגד התובעת, הוריה וב"כ התובעת, בטענה שנגרם לו נזק נפשי עקב התנהלותם בכל הקשור להליך הפלילי שנגקט נגדו.

הבקשות

9. לאחר הגשת כתב התביעה הגישו המדינה ועורכי הדין בקשות לסילוק התביעה נגדם על הסף וכן ביקשו ארכה, שאושרה, להגשת כתבי הגנה עד החלטה בבקשות.

10. המדינה טוענת במסגרת בקשתה כי דין התביעה נגדה להיות מסולקת על הסף הן לפי סעיף 21 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א – 2001 (להלן: "חוק זכויות נפגעי עבירה") והן לפי הפסיקה. המדינה טוענת שנפגע עבירה אינו יכול לתבוע בנזיקין את מערכת אכיפת החוק בטענה למחדלי חקירה רשלניים שהביאו לכך שהוגש כתב אישום שלא כלל לשיטתו את כל העבירות שלטעמו היו צריכות להופיע בכתב האישום וכן בטענה לאי קיום זכויותיו לפי חוק זכויות נפגעי עבירה.

11. המדינה מפנה בהקשר זה לרע"א 8153/23 מדינת ישראל נ' גלית שי (20.6.2024) (להלן: "פס"ד גלית שי") וטוענת כי לפי פסק דין זה לא קיימת חובת זהירות לגורמי התביעה כלפי נפגע עבירה או בני משפחתו ביחס לנזק נפשי שנטען כי נגרם כתוצאה מהחלטה לא להעמיד לדין חשוד. המדינה טוענת כי ההלכה חלה מדין קל וחומר בענייננו, עת מערכת אכיפת החוק החליטה לא לגנוז את תיק החקירה אלא להגיש כתב אישום אך כתב האישום לא כלל את כל העבירות שנפגע העבירה סבר שצריך לכלול.

12. המדינה טוענת כי לא קיימת יריבות בין המדינה ובין נפגע העבירה וגם אם יוכח שהיו מחדלי חקירה וניהול רשלני של ההליך הפלילי – לא קיימת עילת תביעה נגד המדינה. המדינה טוענת כי שיקולי מדיניות של עצמאות מערכת אכיפת החוק אינם מאפשרים לפתוח פתח לתביעות מסוג זה. הערכת דיות הראיות ואופן ניהול החקירה הם עניין המסור לשיקול דעתה של מערכת אכיפת החוק לפי שיקול דעתה המקצועי ואין לפגוע בשיקול דעת זה על ידי חשיפתה לתביעות. המדינה טוענת כי התובעת תוקפת את ההחלטה בדבר ניסוח כתב האישום ומדובר בהחלטה מנהלית אותה לא ניתן לתקוף בהליך אזרחי. המדינה טוענת כי לו התובעת סברה שכתב האישום חסר היה עליה לעתור נגד ההחלטה המנהלית בדבר גיבוש כתב האישום בזמן אמת ולא לתקוף אותה בדיעבד. חוק זכויות נפגעי עבירה תוחם את סל הזכויות שקיימות לנפגע בהליך הפלילי ואת חובותיה של מערכת אכיפת החוק כלפיו ולא ניתן לאפשר הרחבתן באמצעות הליך נזיקי.

13. הנתבע 3 טוען בבקשתו כי מהותו של מקצוע עריכת הדין היא לשמש פה ללקוח ולייצג אותו בנאמנות, במסירות וללא מורא. קביעה כי ייצוג הלקוח בהליך משפטי עלול לחשוף את עורך הדין לתביעה אישית מהצד שכנגד שומטת את הקרקע עליה מבוסס המקצוע. הוא טוען כי פרקליטיו של הנתבע 6 פעלו כדי לייצג אותו בנאמנות, במסירות וללא מורא והביאו ללקוח שלהם את התוצאה הטובה ביותר – זיכוי. הנתבע 3 טוען כי טענות התובעת בכתב התביעה מנוסחות באופן רפטטיבי, סתמי, כוללני ועמום, ללא פירוט עובדתי קונקרטי וללא הבחנה בין עורכי הדין השונים. זאת ועוד, הטענות מתמקדות בהתנהלות שהתרחשה, כנטען, באולם בית המשפט אך לא ניתנה הפנייה לפרוטוקול הדיון הרלוונטי. כיון שלא נטענה כלפי הנתבע 3 כל טענה קונקרטית הרי שכתב התביעה

לא מגלה עילה כלפיו. נוסף לכך, טוען הנתבע 3, אם טוענת התובעת כי זכויותיה נפגעו, יכולה היא הייתה לפנות בזמן אמת בבקשה מתאימה לבית המשפט בהליך הפלילי ולהעלות שם טענותיה. כיון שלא עשתה כן – היא מושתקת כיום מלהעלות טענותיה.

14. הנתבע 3 טוען כי גם אם החקירה הנגדית הקצרה שערך הייתה קפדנית ונוקשה אין חולק שבית המשפט בהליך הפלילי לא הטיל כל מגבלה על החקירה הנגדית או על אופן ביצועה כך שאין לראותה כפוגענית, מעליבה או לא סבירה. התובעת לא פנתה בזמן אמת לבית המשפט בהליך הפלילי בכל תלונה או טרוניה ביחס להתנהלות עורכי הדין והגשת התובענה דנן היא ניסיון לפתוח מחדש את ההליך הפלילי ולערער באופן מסוה על החלטות בית המשפט בהליך הפלילי.

15. הנתבע 3 טוען עוד כי הוא פעל כשלוח בלבד של הנתבע 6 ולכן לא קיימת נגדו עילת תביעה ישירה אלא רק נגד שולחו. אשר לטענת פגיעה בפרטיות עקב העברת מסמכים חסויים של התובעת, הרי שמעבר לכך שהעברת מסמכים לסנגורים כמוה כהעברת מסמכים לנתבע 6 עצמו, הרי שתקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית לפי [חוק הגנת הפרטיות](#) היא שנתיים, ובמקרה זה עילה זו התיישנה.

16. הנתבע 4 טוען בבקשתו כי מטרת התביעה היא להלך אימים עליו ולהתעשר שלא כדין ומדובר בתביעת השתקה. הנתבע 4 טוען כי מתן אפשרות להגיש תביעה אזרחית נגד סניגור בשל התנהלותו בתוך אולם הדיונים תפגע פגיעה אנושה ביכולתו של סניגור להגן על לקוחו וזאת מחשש שתוגש נגדו תביעה אישית על ידי המתלונן. כמו כן, נטען, טענות התובעת אינן משתקפות בפרוטוקולים של הדיונים בהליך הפלילי. הדרכים לנקוט הליכים נגד סניגור ביחס להתנהלותו בהליך הפלילי היא הטלת סנקציות או הוצאות אישיות על ידי בית המשפט הדן בהליך הפלילי או בירור משמעתי באמצעות מוסדות לשכת עורכי הדין. במקרה דנן בית המשפט בהליך הפלילי לא מצא רבב בהתנהלות הסנגורים ואם היו לתובעת טענות היה עליה להעלותן בזמן אמת במסגרת ההליך הפלילי. הנתבע 4 מפנה לכך שתלונה נגדו שהגישה התובעת לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין נגנזה בהעדף ראיות. התובעת לא הגישה ערר על החלטה זו ובכך יש לראותה כמי שזנחה טענותיה ולנתבע 4 יש אינטרס הסתמכות שלא יטרידו אותו באותו עניין שוב. אשר לסימון "לייקים" לתובעת באפליקציית ההיכרויות, טוען הנתבע 4 כי לא חלה עליו כל חובת זהירות לבדוק בעיון כל תמונה שמופיעה לעיניו באפליקציה באקראי.

תשובת התובעת לבקשות

17. התובעת טוענת כי סילוק על הסף אינו האמצעי הנכון והראוי לתביעה זו ומפנה לפסיקה לפיה סילוק על הסף הוא צעד דרסטי שיינקט רק במקרים קיצוניים ויוצאי דופן. היא טוענת שיש להכיר בחשיבות זכות הגישה לערכאות ואף קיים אינטרס ציבורי בבירור עובדות המקרה. לצורך קבלת הבקשה, בית המשפט צריך להיות משוכנע כי גם אם תוכיח את כל הנטען בתביעה לא יועיל לה הדבר, אלא שבענייננו קבלת העובדות בכתב התביעה עשויה להקים חבות ואחריות נזיקית של כל אחד מהנתבעים וכל ספק יש לפרש לטובתה. טענות רבות שטוענים כל הצדדים הן טענות שבעובדה הטענות הוכחה ולא ניתן לבררן כעת במסגרת הבקשה. התובעת מפנה לכך שאף לא צורפו תצהירים לבקשות הנתבעים.

18. אשר לטענות המדינה הנסמכות על פס"ד **גלית שי**, טוענת התובעת, הרי שבאותו פסק דין נדון מקרה שונה לחלוטין, שם לא הוגש כתב אישום כלל ונקבע כי אי הגשת כתב האישום היא החלטה שבסמכות המדינה. בענייננו, המדינה החליטה להגיש כתב אישום אלא שהיא ניהלה את המשפט ברשלנות, לא בדקה את הראיות, הגישה כתב אישום ובו פרטים שגויים, לא קיבלה אישור היועמ"ש להגיש כתב האישום ועוד. כמו כן, הנפגעים בפס"ד **גלית שי** לא היו ישירים אלא עקיפים.

19. התובעת מפנה **לסעיף 3 לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה)**, תשי"ב – 1952, לפיו המדינה אחראית בנזיקין אם התרשלה. המדינה אינה יכולה לטעון כי לכל אזרחי המדינה יש זכות לתבוע בנזיקין את המדינה למעט לנפגעי עבירה פלילית, טענה שבמהותה היא טענת אפליה. היא טוענת כי תביעתה אינה לפי **חוק זכויות נפגעי עבירה** או בשל הפרת הוראותיו. אשר לטענת המדינה כי אם היו לתובעת השגות על כתב האישום היה עליה להעלותן בזמן אמת – התובעת טוענת כי הטענה מקוממת שהרי כלל לא הוצג לה כתב האישום טרם הגשתו, זאת בהתאם למדיניות הפרקליטות לא להציג כתבי אישום למתלוננות טרם סיום ההליך הפלילי על מנת למנוע חשש לזיהום עדותן. כתב האישום לא הוצג לה, היא לא נחשפה אליו לאורך ניהול ההליך הפלילי ורק בדיעבד התבררו לה הכשלים.

20. אשר לבקשת עורכי הדין לסלק התביעה נגדם על הסף – התובעת טוענת כי אין חולק שעורך דין אינו רשאי לבצע פעולות לא חוקיות למען הלקוח וכי אם סניגור ביצע פעולות כאלו הרי שחצה קו גבול בין מותר ואסור. בענייננו, הסניגורים נקטו פעולות שאסורות בדין הפלילי ומהוות חריגה מכללי האתיקה של עורכי דין – הטרדת עד, יחס לא מכבד לעד ומשפיל באופן חריג, ניסיון להשפיע על עד מחוץ לכותלי בית המשפט ופגיעה בפרטיות. ניתן להגיש תביעה נזיקית נגד סניגור שגרם נזק לעד אם הוכחו רכיבי עוולת הרשלנות. סניגורים אינם מעל החוק ועליהם לבצע תפקידם במסגרת החוק. התובעת טוענת כי יש לאפשר לה להוכיח בראיות כי שני הסניגורים לא פעלו בזהירות סבירה וכי נגרם לה נזק כתוצאה ישירה ממעשיהם וממחדליהם. יש לאפשר לה את יומה בבית המשפט. טענת הנתבע 4 כי מסר תגובה לוועדת האתיקה בלשכת עורכי הדין ובעקבותיה נגנזה התלונה מחוסר ראיות – אין בה כדי לשלול את זכותה להוכיח בראיות כי מעשיו אכן עולים לכדי הטרדת עד מאיימת ונדרש בירור עובדתי. התובעת טוענת כי אין שחר לטענת ההתיישנות כיון שכל תביעה משפטית בגין פגיעה בפרטיותה, בהיותה עדה בתיק הפלילי, חייבת הייתה להישמר לסוף ההליך הפלילי כדי לא לשבש ההליך הפלילי ולכן יש למנות את מרוץ ההתיישנות רק מסיום ההליך הפלילי.

תגובות הנתבעים לתשובת התובעת

21. המדינה, בתגובתה לתשובה, חוזרת על טענתה כי פס"ד **גלית שי** חל בענייננו מדין קל וחומר. היא טוענת שהתובעת מבקשת לקבל, במסגרת הליך של תביעת נזיקין, זכויות **שחוק זכויות נפגעי עבירה** לא העניק לה: הזכות לקבוע את האופן בו ינוסח כתב האישום, הזכות שהראיות יטופלו באופן מסוים, הזכות שעדים יוכנו לעדות באופן מסוים, הזכות שהחקירה תתנהל באופן מסוים ועוד. מקום בו לא קיימת זכות לא ניתן לטעון כי קיימת עילת תביעה בגין הפרתה. הקביעות בפס"ד **גלית שי** חלות הן על נפגע העבירה עצמו בהיותו ניזוק והן על ניזוק עקיף. **חוק זכויות נפגעי עבירה** תוחם את סל הזכויות שקיימות לנפגע בהליך פלילי וכפועל יוצא מכך את חובותיה של מערכת אכיפת החוק כלפיו.

אין לאפשר הרחבה של הזכויות באמצעות הליך נזיקי. המדינה מוסיפה וטוענת כי עצם העובדה שהנתבע 6 זוכה אין משמעותה כי מאן דהוא התרשל והדברים יובהרו, במידת הצורך, בכתב ההגנה. לתובעת עומדת הזכות לנהל ההליך נגד הנתבע 6, הוא הנתבע הרלוונטי, ולנסות להוכיח את המעשים ברף האזרחי, כך שדלתות בית המשפט אינן נעולות בפניה, אך אין לגרור את המדינה להליך לא לה.

22. הנתבעים 3-4 חוזרים בתגובתם לתשובה על טענותיהם ומוסיפים כי התובעת לא השיבה לכל הטענות בבקשה המצדיקות לשיטתם סילוק על הסף. הם טוענים כי טענות התובעת הן כלליות, סתמיות ועמומות, כי כתב התביעה אינו כולל פירוט מספק לגבי הטענות הנטענות נגדם וכי אין הפנייה לפרוטוקול הדיון בבית המשפט. נטען כי התובעת מושתקת מלטעון טענותיה מקום בו לא פנתה בבקשה מתאימה למותב שדן בהליך הפלילי וכי מדובר בערעור במסווה על החלטות בית המשפט בהליך הפלילי. עוד נטען כי לא קיימת יריבות בין עורכי הדין של הנתבע 6 ובין התובעת. כמו כן חוזרים הנתבעים 3-4 על טענת ההתיישנות. הנתבע 4 טוען כי סימון "לייקים" לתמונת התובעת באפליקצית ההיכרויות לא מקים עילת תביעה וגם לא ניתן פירוט באלו מועדים סומנו ה"לייקים", כאשר לעיתוי הסימון יש חשיבות.

23. לאחר הגשת כל טענות הצדדים התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים. לאחר שלא הושג הסדר בהמשך להצעת בית המשפט בדיון, יש ליתן החלטה בבקשות.

דיון והכרעה

24. סמכות בית המשפט לסלק תביעה על הסף מעוגנת [בתקנות 41-43 לתקנות סדר הדין האזרחי](#). [תשע"ט – 2018](#). ההלכה הפסוקה בנושא היא ברורה וקובעת כי סילוק תביעה על הסף מהווה סעד דרסטי וקיצוני הפוגע בזכויות הדיוניות של התובע. משכך, סילוק תביעה על הסף שמור למקרים חריגים ויעשה במשורה ובזהירות רבה, רק אם ברור כי לפי התשתית הראייתית עליה נשען כתב התביעה לא יהיה בידו של התובע לקבל את הסעד המבוקש בתובענה. כמו כן, אם טענת סילוק התביעה כרוכה בבירור עובדתי עשוי הדבר להצדיק שלא לדון בה כטענת סף ולהשעות את ההכרעה בה להמשך בירור ההליך: "סילוק על הסף הוא סעד קיצוני המביא למחיקה או לדחייה של תובענה טרם התבררה לגופה, ומשליך הוא על זכות הגישה לערכאות. על כן, סעד כאמור שמור למקרים מיוחדים ויוצאי דופן שבהם ברור כי גם אם יוכחו מלוא הטענות בכתב התביעה אין אפשרות, ולו קלושה, כי התובע יוכל לקבל את הסעד המבוקש על ידו...דברים אלה נכונים ביתר שאת ביחס לסילוק תובענה על הסף מחמת היעדר עילה, שאז נדרש להראות כי התביעה על פניה אינה מגלה ולו צל של עילה" ([רע"א 1099/21 הרמטיק נאמנות \(1975\) בע"מ נ' אקסטרה פיתוח וייזום בע"מ \(17.11.2021\)](#)). וראה עוד, למשל, מבין רבים: [ע"א 35/83 לאה חסין נ' רחל פלדמן, פ"ד לז\(4\) 721 \(1983\)](#); [ע"א 5634/05 צוקית הכרמל פרויקטים בע"מ נ' מיכה צח חברה לקבלנות כללית בע"מ \(4.6.2007\)](#); [רע"א 2127/18 ארבל מרכז גריאטרי בע"מ ואח' נ' משרד הבריאות \(31.12.2018\)](#); [רע"א 6938/19 דני אילני נ' פייר ברוך \(20.8.2020\)](#).

25. על רקע כללים אלו נבחן את הבקשות לסילוק על הסף שהגישו הנתבעים. תחילה – בקשת המדינה. בקשת המדינה נשענת על הוראות [חוק זכויות נפגעי עבירה](#) ועל פס"ד [גלית שי וההלכות בדבר האופן בו ניתן לתקוף את שיקול הדעת המנהלי](#).

26. אשר [לחוק זכויות נפגעי עבירה](#) – חוק זה מקנה זכויות מסוימות לנפגעי עבירה הקשורות להליך הפלילי. בין זכויות אלו – הזכות להגנה מפני החשוד, הנאשם, שלוחיו או מקורביו, גם בבית המשפט (סעיף 6), הזכות לקבל מידע על זכויותיו ועל הדרך שבה מתנהל ההליך הפלילי (סעיף 8) וכן הזכות לעיין בכתב האישום (סעיף 9). סעיף 21 לחוק קובע כי "אי קיום זכות מהזכויות הקבועות בחוק זה אין בו כשלעצמו כדי לפסול הליך פלילי, או כדי להוות עילה למשפט פלילי או אזרחי נגד רשות ציבורית או עובד ציבור". הפסיקה קבעה כי טענות שיש לנפגע עבירה בקשר להפרת זכויותיו לפי החוק במסגרת ההליך הפלילי – מקומן בבית המשפט הדין בהליך הפלילי (בג"ץ 1620/22 פלונית נ' פרקליטות המדינה (7.6.2023)). מכאן, שכל טענה שיש לתובעת להפרת זכויותיה לפי [חוק זכויות נפגעי עבירה](#) – לא ניתן לטעון במסגרת התובענה דין, ודומה שאף התובעת מסכימה לכך שהרי היא ציינה בתשובתה לבקשה כי אינה תובעת מכוח חוק זה. לפיכך, לא ניתן לכלול במסגרת התובענה דין טענות כלפי המדינה הנוגעות להעדר הגנה על התובעת במסגרת החקירה וניהול המשפט הפלילי מול הנתבע 6, משפחתו או באי כוחו; טענות בדבר אי קבלת מידע על זכויותיה כנפגעת עבירה וטענות כי זכותה לעיין בכתב האישום לפי [סעיף 9 לחוק](#) לא קוימה. טענות אלו לא תיכללנה בכתב התביעה.

27. את יתר טענות התובעת שאינן נוגעות לזכויות הכלולות [בחוק זכויות נפגעי עבירה](#), ניתן לחלק לשני ראשים של טענות. אעיר כי בשלב מקדמי זה לא מצאתי מקום לדון ולהכריע בשאלה אם קיים ייחוד עילה לגבי זכויות נפגעי עבירה כך שחוק נפגעי זכויות עבירה ממצה את כל זכויות נפגעי העבירה כלפי הרשויות הרלוונטיות, כאשר על פני הדברים ולפי לשון החוק נראה שהתשובה שלילית. הראש האחד מתייחס לטענה לפיה כתב האישום לא כלל עבירות שבוצעו עת היה הנתבע 6 קטין וכתוצאה מכך לא הוגשה בקשה ליועמ"ש לקבל אישור להעמידו לדין על מעשים שביצע בהיותו קטין. הראש השני מתייחס לטענות בדבר ליקויים ומחדלים בחקירה ובניהול ההליך הפלילי ובהם: ליקויים בביצוע העימות; היעלמות הקלטות; מחדלים בחקירה שאינם קשורים להעדר הגנה על זכויות התובעת לפי [סעיף 6 לחוק זכויות נפגעי עבירה](#); טעויות שונות בכתב האישום; אי מינוי פרקליט מלווה; אי זימון עדים רלוונטיים; אי הצגת ראיות רלוונטיות והתעלמות מראיות הזמה.

28. הראש הראשון של הטענות תוקף את אופן הגשת כתב האישום. המדינה טוענת כי בהתאם להלכה הפסוקה מדובר, למעשה, בתקיפה ישירה של ההחלטה המנהלית להגיש כתב אישום רק על חלק מהעבירות, שהיא תקיפה אסורה, ומפנה לפס"ד [גלית שי](#). בפס"ד [גלית שי](#) נדון מקרה בו נהרג אדם בתאונת דרכים והפוגע לא הועמד לדין. ערר על ההחלטה לסגור את התיק נגד הפוגע שהגישו קרובי משפחת המנוח בהתאם [לסעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי](#) [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982 נדחה. לאחר דחיית הערר הגישו בני המשפחה תביעה נזיקית נגד המדינה ונגד הפוגע במסגרתה נטען כי חקירת התאונה הייתה רשלנית ובגין כך נגרם להם נזק נפשי. בקשה לסילוק על הסף שהגישה המדינה נדחתה בבית משפט השלום והמחוזי. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון התקבלה. בית המשפט (כב' השופט כשר) עמד על ההבחנה בין "תקיפה ישירה במסווה" של החלטה מנהלית בערכאה אזרחית, שאינה מותרת ויש לסלקה על הסף, ובין "תקיפה עקיפה כנה" של החלטה המנהלית שניתן לדון בה בערכאה אזרחית. נקבע כי סילוק התביעה על הסף בשל כך שמדובר בתקיפה ישירה של החלטה המנהלית לא ייעשה בדרך כלל "מקום בו אין כל תוחלת להפניית התובע לביצוע תקיפה ישירה".

29. באותו עניין מצא בית המשפט העליון כי התביעה מכוונת כל כולה נגד החלטה לא להעמיד לדין את הפוגע ונטען שהפגמים בחקירה – "היו חלק ממהלך כולל שנועד ואף הביא בפועל להחלטה שלא להעמידו לדין". נקבע כי התובעים ביקשו לערוך הבחנה מלאכותית בין שלב החקירה ובין החלטה שהתקבלה בתומה ונקודת המוצא הייתה שהגורמים החוקרים ורשויות התביעה עשו יד אחת במטרה לא להעמיד לדין את הפוגע. מוקד התביעה, נקבע, הוא החלטה לא להעמיד את הפוגע לדין ולא אופן

ניהול החקירה. לפיכך, נקבע שמדובר ב"תקיפה ישירה במסווה" של ההחלטה המנהלית, שאין לדון בה בערכאה אזרחית. בית המשפט העליון הוסיף וציין כי אין מדובר במקרה בו לא ניתן להפנות את התובע לבצע תקיפה ישירה וכי למרות השנים הרבות שחלפו מאז ניתנה החלטה בערר שהגישו "סבורני כי ככל שיבחרו המשיבים להגיש עתירה כנגד החלטה זו (ואינני מביע כל עמדה בנושא), יש לצפות שפרק הזמן שחלף בשל ניהול ההליך הנוכחי, כשלעצמו, לא יעמוד להם לרועץ".

30. כב' השופט כשר הוסיף וקבע כי היה מקום לסלק על הסף התביעה גם בשל העדר חובת זהירות מושגית של המדינה כלפי התובעים וכי "לשיטתי, בנסיבות דנן, שיקולי מדיניות מצדיקים כי נקבע שלמעוררת אין חובת זהירות מושגית כלפי המשיבים, לעניין ההחלטה שלא להגיש כתב אישום כנגד מי שפגע באביהם המנוח" וציין כי "בהקשר של ההחלטה על הגשת כתב אישום" זכויות נפגעי העבירה מתמצות בזכויות הקבועות בחוק זכויות נפגעי עבירה, בהן הזכות להביע עמדה והזכות להגיש ערר על ההחלטה לא להעמיד לדין. הוא ציין כי לנפגע עבירה עומדת הזכות להישמע בטרם סגירת התיק. חוק זכויות נפגעי עבירה אינו מעניק לו זכות תביעה נגד המדינה בגין אי קיום זכות זו, כך שלא ייתכן שמקום בו כן נשמע קולו תינתן לו זכות תביעה כזו. עוד ציין כי אם תוכר חובת זהירות כזו קיים חשש שהדבר יפגע בשיקול הדעת של התביעה טרם קבלת ההחלטה אם להגיש כתב אישום על ידי החדרת שיקולים שאינם ממין העניין. הדברים נכונים במיוחד כאשר הנזק הוא נפשי ובפרט כשמדובר בנזק נפשי עקיף. כב' השופט עקיף. כב' השופט עמית (כתוארו אז) ציין, בהתייחס לשאלת קיומה של חובת הזהירות המושגית, כי הניתוח שערך כב' השופט כשר "בהחלט אפשרי" אך הוא מעדיף לקבוע כי דין התביעה להידחות בשל המסננת של שיקולי מדיניות משפטית. כב' השופטת וילנר הצטרפה לפסק דינו של השופט כשר באופן כולל.

31. אכן, הדברים שנאמרו בפס"ד גלית שי מערימים קשיים לא מבוטלים על התובעת בכל הנוגע לטענתה שכתב האישום לא כלל אישומים המתייחסים לתקופה בה היה הנתבע 6 קטין. לא ניתן לשלול לחלוטין את טענת המדינה כי מדובר בתקיפה ישירה של החלטה מנהלית ושל שיקול הדעת המנהלי. כמו כן, יש קושי ושיקולי מדיניות אותם יש לשקול בקביעת קיומה של חובת זהירות מושגית של המדינה כלפי התובעת בנוגע להחלטה להגיש כתב אישום רק על חלק מהעבירות. יש לזכור בהקשר זה את שיקול הדעת הרחב הנתון לרשויות התביעה בכל הנוגע לניהול ההליך הפלילי ואת העובדה שנפגע עבירה אינו צד להליך הפלילי. עם זאת, אני סבורה שגם נוכח קשיים רבים אלו אין מקום להורות על סילוק טענה זו על הסף בשלב זה. דומה שניתן לומר בשלב זה שמדובר בטענה המצויה ב"תפר" שבין השדה המנהלי והשדה הנזיקי, כאשר ההכרעה אם מדובר בתקיפה ישירה במסווה או טענה לגיטימית של התרשלות אותה ניתן לטעון בתביעה אזרחית צריכה להינתן רק בהמשך ההליך ולאחר בירור עובדתי. בתמיכה למסקנה זו אציין הדברים הבאים.

32. ראשית, פס"ד גלית שי עסק באי הגשת כתב אישום ובגניזת התיק, כאשר בית המשפט העליון הדגיש במסגרת נימוקיו כי התובעים שם טענו שכל הרשויות עשו יד אחת כדי להגיע להחלטה על אי הגשת כתב אישום. ההחלטה לא להגיש כתב אישום הייתה עיקר התביעה ובכך התרכזו טענות התובעים שם. הטענה לנזק נפשי הייתה אגבית ולא זו הייתה מטרת התביעה. בענייננו – המצב שונה. דומה שמדובר בטענות הממוקדות באופן יישום וביצוע ההחלטה המנהלית להגיש כתב אישום. נראה, על פני הדברים, שמרכז הכובד בתביעה הוא ההתרשלות לאחר שהתקבלה ההחלטה על הגשת כתב אישום ובנזק שנגרם לתובעת עקב כך. שנית, התובעת טוענת כי כתב האישום לא הוצג לה עד שהסתיים ההליך הפלילי. מדובר בטענה משמעותית שיש לבררה בירור עובדתי, שהרי אם לא ידעה התובעת מה כולל כתב האישום, וללא קשר לעצם הפרת זכויותיה לפי חוק זכויות נפגעי עבירה לעיין בכתב האישום, שהיא נושא נפרד, נמנעה ממנה הדרך לתקוף ישירות את ההחלטה להגיש כתב אישום רק על חלק מהעבירות. היא לא יכלה, למעשה, להשמיע את קולה וקולה לא נשמע. לאחר סיום ההליך

הפלילי מדובר היה במעשה עשוי. האפשרות לתקוף תקיפה ישירה את ההחלטה המנהלית ולמצות הליכים מנהליים בעלי תוחלת בערכאה מנהלית היא רכיב ונדבך חשוב בהחלטת בית המשפט העליון בפס"ד **גלית שי**. יוער עוד בהקשר זה כי לא קיימת לנפגע עבירה זכות ערר על **נוסח** כתב אישום שהוגש, והתקיפה הישירה האפשרית במקרה זה היא עתירה לבג"ץ מיד עם תחילת ההליך הפלילי. גם בכך קיים שוני מהנסיבות שהיו בעניין **גלית שי**, שם הוגש ערר על גניזת התיק ונדחה, כאשר על ההחלטה בערר ניתן היה עדיין, במועד מתן פסק הדין בבית המשפט העליון, כפי שציין בית המשפט העליון, להגיש עתירה לבג"ץ, ללא סד זמנים כלשהו של הליך פלילי.

33. אשר לראש השני של הטענות – מדובר בטענות שונות על התרשלות בניהול החקירה ובניהול המשפט. בהתאם **לסעיף 3 לחוק הנוזקים האזרחיים (אחריות המדינה)**, תשי"ב – 1952 לא קיים למדינה פטור על התרשלות בפעולותיה אלו ולא קיים סעיף בחוק המקנה לה חסינות מפני תביעות בגין התרשלותה בניהול הליכים פליליים. יחד עם זאת, מקובל עלי שאחריות טוטל על גורמי החקירה והתביעה רק במקרים חריגים ובנסיבות מיוחדות, כאשר תוכח חריגה קיצונית מהתנהלות סבירה.

34. ההלכה הפסוקה קובעת, כאמור, אמות מידה מחמירות ביותר לפיהן יש לבחון בקשה לסילוק על הסף. על הנתבע לשכנע שגם אם מלוא טענות התביעה תימצאנה נכונות – עדיין אין כל אפשרות, ולו קלושה, לכך שיינתן סעד כלשהו. כאמור, לטענות המדינה בסיס לא מבוטל אך איני סבורה שיש מקום, כבר בשלב מקדמי זה ולאור ההלכה הקיימת בנוגע לסילוק תביעה על הסף, למנוע מהתובעת את יומה, לסגור בפניה את הפתח לחלוטין ולשלול ממנה את האפשרות להוכיח, באמצעות שמיעת ראיות וביורר עובדתי, את כל רכיבי ההתרשלות. יש לאפשר לתובעת להראות שמדובר במקרה חריג, מיוחד וקיצוני בו יש להטיל, גם בשים לב לשיקולי מדיניות משפטית, אחריות על המדינה.

35. אשר לעורכי הדין – מסקנתי זהה. גם לעורכי הדין טענות טובות ובסיס לא מבוטל לטיעונים בדבר חולשת הטענות כלפיהם. סיכויי התביעה נגדם אכן נחזים כנמוכים מאד, אולם, גם לעורכי דין לא קיימת חסינות בדין מפני תביעות הקשורות למילוי תפקידם כסנגורים. גם כאן לא מצאתי מקום למנוע מהתובעת להוכיח כי מדובר במקרה חריג וקיצוני בו יש לחייבם באחריות כלפיה בגין הנוזקים שנגרמו לה כתוצאה מפעולותיהם. כנגד עורכי הדין נטענות טענות שונות ובהן הטרדת עד, פגיעה בפרטיות וחריגה מייצוג סביר של שולחם, וגם בפני סניגורים המנהלים תיק פלילי, כידוע, מוצבים קיום אדומים שאסור לחצותם.

36. עם זאת, יש לסייג הדברים הן ביחס למדינה (נוסף על האמור לגבי טענות שעניינן הפרת זכויות לפי **חוק זכויות נפגעי עבירה**) והן ביחס לסנגורים. איני סבורה שיש מקום לדון במסגרת התובענה דן בטענות הקשורות להתנהלות הסנגורים **באולם בית המשפט במהלך הדיונים** בתיק הפלילי, ובטענות כלפי הפרקליטה שאפשרה התנהלות כזו או אחרת **באולם בית המשפט**. חזקה על שופטי ההרכב בתיק הפלילי שאם הייתה במהלך הדיונים שהתקיימו בפניהם חריגה מהתנהלות סבירה של הסניגורים – הדברים היו מטופלים על ידם על אתר. דיון בטענות אלו במסגרת התובענה דן יהווה מעין הליך ערעור או ביקורת על התנהלות ההרכב בתיק הפלילי ואין מקום לאפשר זאת. טענות אלו יימחקו מכתב התביעה. יתר הטענות המתייחסות לעורכי הדין, למרות חולשתן, לרבות טענות ההתיישנות אותה טענו עורכי הדין ולרבות הטענה לגבי סימון "לייקים" לתובעת, טענות בירור עובדתי.

37. לפיכך, בהתאם לכל האמור לעיל – אני קובעת שמכתב התביעה יימחקו הדברים הבאים : בסעיף 8 - "לא ניתנה הגנה מספקת לתובעת, לא הוסברו לתובעת זכויותיה כנפגעת"; בסעיף 10 - "הפריע במכוון במהלך מתן עדותם של העדים בכדי להשפיע על עדותם, הדגיש לשופטים כי אשתו שופטת בבית המשפט ברחובות במטרה להטות את דעתם"; בסעיף 11 - הפריע במכוון במהלך מתן עדותם של העדים בכדי להשפיע על עדותם"; בסעיף 18 - "לא עדכנה את התובעת בדבר זכויותיה כנפגעת עבירה, לא דאגה כי זכויותיה של התובעת יקוימו ואף הטעתה את התובעת בדבר זכויותיה – למשל זכותה של התובעת לליווי של עו"ד מטעמה"; בסעיף 20 – "וכך נשארה התובעת חשופה להטרדות והצקות של סנגוריו של הנתבע 6 אשר כן נכחו בתוך התחנה, צעקו מאחוריה וצחקו עליה בקול רם"; בסעיף 24 – " אפשרה שאלות הנוגעות לעברה המיני של התובעת האסורות...." ועד תום הסעיף. בסעיף 25 – "הפריעו במכוון במהלך הדיונים ובזמן מתן עדותה של התובעת"; בסעיף 39 – "לא הוסברו לתובעת זכויותיה כנפגעת עבירה בדגש לזכותה לליווי נציג מטעמה...". ועד תום הסעיף; בסעיף 49 – "בזמן מתן עדותם של העדים בפרט" וכן "בזמן הדיונים" ויובהר כי הסעיף לא יתייחס לדברים שהתרחשו באולם בית המשפט במהלך הדיונים; סעיף 50 – כולו; בסעיף 55 ובסעיף 75 – "ביצעו הפרעה שיטתית בדיונים". סעיף 43 יוותר בכתב התביעה כטענה עובדתית ולא כטענה לעצם ההפרה של זכות התובעת כנפגעת עבירה לפי סעיף 9 [לחוק זכויות נפגעי עבירה](#).

38. לאור כלל האמור, הבקשות לסילוק על הסף, כפוף לסייגים האמורים שפורטו לעיל ולדברים שקבעתי שיימחקו מכתב התביעה, נדחות. הוצאות הבקשות יילקחו בחשבון בסיום ההליך.

39. בנסיבות העניין ונוכח מורכבות שאלת החבות הן בתביעה העיקרית והן בתביעה שכנגד, עולה האפשרות, לצורך ייעול הדיון, חסכון בעלויות בשלב זה והקלה על כל הצדדים, להורות על הפרדת הדיון, הן בתביעה העיקרית והן בתביעה שכנגד, לשאלת החבות ולשאלת הקשר הסיבתי והנוזק, כך שבשלב ראשון תדון ותוכרע שאלת החבות בלבד. ככל שהדיון יופרד כאמור לא יהיה צורך בשלב זה להגיש חוות דעת רפואיות מטעם הנתבעים בתביעה העיקרית ובתביעה שכנגד ויוגשו כתבי הגנה ללא חוות דעת רפואיות. הצדדים מתבקשים להעביר עמדתם לגבי אפשרות זו בתוך 10 ימים.

5129371

תז"פ לתאריך 1.4.2025.

ניתנה היום, י"ט אדר תשפ"ה, 19 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.